

Zondagsschoolboekje

Titel: De onverwachte uitredding

Auteur: H.M. van der Vegt

Illustrator:

Uitgever: H.A. Berends, Harderwijk

Druk: 1

Jaar van uitgave: 1883

DE ONVERWACHTTE UITREDDING.

KERSTVERHAAL VOOR KINDEREN

DOOR

H. M. VAN DER VEGT,

Schrijver van: „Gebedsverhooring,” „Eene gedenkwaardige
ontmoeting,” „de eenige Redder,” enz.

HARDERWIJK,
H. A. BERENDS.

Wanneer wij voor jaren hadden geleefd, en toen op den tweeden Kerstdag de eenvoudige en zindelijke woning van metselaar W... hadden kunnen binnentreden, weet ik zeker, dat wij onze oogen niet hadden kunnen verzadigen, in het zien naar 't geen wij daar hadden ontmoet.

Rondom eene vrij groote tafel zaten zeven meisjes en vijf jongentjes, de oudsten waren niet boven de elf, de jongsten niet ouder dan acht jaren. Zij zaten stoel aan stoel en schoon er zoo velen waren, toch was het er vrij stil, dat zelden gebeurt als er zooveel kinderen samen zijn.

Niemand denke, dat het opzicht waaronder zij neerzaten, zoo bijzonder streng was, neen zeker niet; want ofschoon de vrouw van W..., die voor een der ramen zat te lezen, de kleinen in het oog hield, was er iets anders dat het gezelschap zoo bedaard deed nederzitten.

Men kon het den kleinen aanzien, dat hun iets was beloofd, waarin zij allen groot belang stelden. Op aller gelaat was blijde verwachting te lezen, en zoo nu en dan riep de een den ander toe: „wat zullen wij straks weer hooren?” Men kon duidelijk bemerken, dat zij op iemand zaten te wachten, naar wiens komst zij allen vurig verlangden. De vierentwintig oogjes der kleinen, keken gedurig door de heldere vensterruiten, om uit te zien of zij hem niet reeds zagen aankomen dien zij zoo gaarne in hun midden zagen. En schoon hun geduld wel een weinig op de proef werd gesteld, omdat W... niet zoo spoedig kwam als zich de kleinen hadden voorgesteld, bleek het toch duidelijk hoe volkomen zij hem vertrouwden en hoe zeker zij rekenden op zijne komst. Elke voetstap dien zij op straat hoorden verzetten, deed

Toen het twaalfstal kinderen, van wie wij zoo straks spraken, samen waren, was het tweede Kerstdag. Alle kinderen waren reeds tijdig naar oom Gerrit heengegaan en hadden met groot verlangen naar hem zitten te wachten, tot hij, zooals zij gelezen hebt binnen kwam, plaats nam en zich aan tafel nederzette, tot groote vreugde van alle kinderen.

Ik twijfel geenzins of ieder uwer zal gaarne willen weten, wat oom Gerrit aan dat twaalfstal kleinen vertelde op dien tweeden Kerstdag. Welnu ik zal trachten u dit na te vertellen, onder voorwaarde, dat gij dit boekje aandachtig zult doorlezen.

Oom Gerrit begon dan zijne vertelling ongeveer aldus:

Ik ben zeer blijde lieve kinderen, u allen weer in mijn huise te ontmoeten. Het is wel een bewijs dat u, wat ik u gister heb verteld, bijzonder moet bevallen zijn, maar 'k wil 't ook gaarne gelooven, want zooveel goeds, zooveel heerlijks en zooveel verrassens, als er in de geschiedenis van de geboorte van Jezus is op te merken, kan men in geene andere vinden, noch verwachten. Geen zaak is er voor ons menschen dan ook van zoo groot belang, als die geboorte en nooit heeft er iets op aarde plaats gehad, waaruit Gods trouw en goedheid zoo helder blijkt. Denkt maar eens hoe trouw de Heere heeft gezorgd, dat iedere belofte omtrent de geboorte des Zaligmakers, tot in de minste bijzonderheden toe is vervuld geworden. De tijd wanneer, de plaats waar, het geslacht waaruit, de persoon uit wie en de omstandigheden waaronder Jezus zou worden geboren, zijn alle zelfs letterlijk vervuld. Dat alles leert ons dat geen ander dan Jezus, die uit Maria te Bethlehem is geboren, de ware Messias, alleen de Zaligmaker is, maar ook, dat elk die God vreest, er op rekenen kan, dat de Heere op zijnen tijd alles wat Hij in zijn Woord beloofd heeft, zeker zal schenken.

Die trouwe zorg des Heeren blijkt niet alleen uit de stipte vervulling van alles wat omtrent de geboorte van den Heere Jezus is voorzeggd, maar ook uit de levensgeschiedenis van ieder,

allen met een blij gelaat uitzien naar de voordeur, alsof ze zeggen wilden: „daar komt hij, daar komt hij!”

Eindelijk komt dat gelukkig oogenblik. Iemand nadert de deur der woning, de kling wordt opgelicht, metselaar W... treedt binnen en allen roepen uit eenen mond: „dag Oom Gerrit!” „dag Oom Gerrit!” „Goeden middag, lieve kinderen,” roept W..., „reeds allen zoo ordelijk om mijne tafel gezeten? Ik zie wel dat ik maar dadelijk mijne plaats innemen en aan mijne belofte zal moeten voldoen.”

Dat was naar 't hart der kinderen gesproken.

Allen zaten in een oogwenk zoo recht als kaarsjes op hunne stoelen, hielden de handjes op den rand der tafel en niemand sloeg een oog van Oom Gerrit af, die ondertusschen ook in den kring der kinderen zijne plaats aan tafel had ingenomen.

Zeker willen de kleinen die dit lezen, iets naders van den man weten, op wiens komst de kinderen zoo geduldig zaten te wachten.

Metselaar W... dien de kinderen oom Gerrit noemden, woonde in eene kleine landelijke stad. Hij had met behulp van gegoede menschen een lief huisje gebouwd, waarin hij met zijne vrouw zeer gelukkig leefde. Beiden waren godvruchtige lieden, die groot belangstelden in en veel werk maakten van alles, wat de eere Gods bevorderlijk kon zijn. Vooral maakte hij veel werk van de opvoeding zijner twee lievelingen een jongentje en een meisje, die van jongs af werden onderwezen in de Schriften, die hun konden wijs maken tot zaligheid.

Om dat onderwijs voor dit tweetal te veraangename en tegelijk ook voor andere kinderen nuttig te zijn, zocht hij elken Zondag middag, eenige kinderen uit de buurt bijeen te krijgen, die hij dan zoo nuttig en zoo aangenaam hij kon zocht bezig te houden. De kleinen waren er reeds zóó aan gewoon, om des Zondags middags bij den metselaar door te brengen, dat zij er niet aan dachten om, gelijk vroeger, op straat te spelen, en vonden er zoo veel vermaak in, om hem uit den Bijbel te hooren vertellen, dat zij allen verlangden naar den Zondagmiddag, vooral om dan bij oom Gerrit te zijn.

die in de wegen des Heeren wandelt en in alle omstandigheden op zijne goedertierenheid leert hopen.

Gij kent de wonderbare redding van Mozes, die door Gods Vaderzorg van een wissel dood werd gered, toen zijne ouders hem in een biezenkistje hadden verstoken. Gij weet, hoe David werd bewaard, onder al de gevaren die hem omringden en eindelijk tot koning van Israel werd verheven. Gij weet hoe Hiskia van de hand van den goddeloozen Rabsake is verlost; toen hij in den gebede zijn toevlucht tot God had genomen. Het zal u nog niet zijn vergeten hoe de Heere voor Elia zorgde, toen duizenden den hongerdood moesten sterven en, zoo was er nooit een eenige, die zijn betrouwen op God leerde stellen, die niet van al het noodige werd voorzien en uit alle gevaren werd gered. Meent echter niet mijne kinderen dat de Heere alleen in die oude tijden zoo zorgde, neen, nog is Hij dezelfde, want bij Hem is geen verandering noch schaduw van omkeering. Ook gij kunt er op rekenen dat God voor u zal zorgen, zooals Hij voor Mozes, voor David, voor Hiskia en allen zorgde, wier namen in Gods Woord staan aangeteekend, wanneer gij even als zij, den Heere leert kennen, vreezen en dienen; want ook nu nog in dezen tijd is en blijft de Heere een waarmaker van zijn Woord, een Uithelper in den nood, een Redder voor allen die Hem liefhebben.

Ik zal u ditmaal iets vertellen dat wel niet in Gods Woord is te vinden, maar waaruit gij toch, even duidelijk als uit de Bijbelsche geschiedenis kunt leeren, dat de Heere zorgt voor elk die in Zijne wegen wandelt.

In eene groote koopstad, zeer ver van hier en dicht aan zee gelegen, woonde voor eenige jaren eene weduwe die door middel van een kleinen handel zooveel verdiende, dat zij met haar eenig kind zeer zuinig kon leven.

De goede vrouw had betere dagen gekend.

Toen haar man nog leefde bewoonde zij een groot huis in een der voornaamste straten der stad, en kon ruim voorzien in alles

wat voor haar gezin benodigd was. Zij gevoelde zich dan ook recht gelukkig. Maar helaas, binnen korten tijd ondervond, zij, dat hier op aarde niets bestendigs te vinden is. Haar man werd door eene slepende ziekte aangetast en was weken, ja zelfs maanden niet in staat eenig werk te verrichten. Hoe zeer de goede vrouw dit ter harte ging, en hoeveel zorg haar die ziekte baarde, kunt gij u dunkt mij wel voorstellen. Maar ondanks alle zorgen, werd de ziekte wekelijks erger, de kranke werd al zwakker en zwakker en, hoe zeer zij ook op beterschap hoopte, zij zag maar al te duidelijk, dat zij weldra haren man zou moeten missen. Eindelijk kwam dan ook de gevreesde slag. De dood trad binnen hare woning en — zij had geen man, haar eenig kind, geen vader meer.

Hoe treurig zij van toen af hare dagen doorbracht, kan ik u niet beschrijven. Nacht en dag weende zij om het verlies van haren geliefden man en ging de toekomst met groote zorgen te ontmoet. En geen wonder, want zij had nu niets meer om van te leven. Gedurende de ziekte van haren man had zij alles opgeteerd, wat met zuinigheid was bijeengespaard.

Hare beste meubels had zij bijna alle moeten verkoopen om zelf van te leven en haren man in zijne ziekte eenige verkwikking toe te brengen. En toen hij gestorven was, had zij nauwelijks zooveel, om hem naar zijnen stand te laten begraven.

Zij kon nu na den dood van haren man in dat groote huis niet blijven wonen; maar zocht zoo spoedig mogelijk eene kleine woning, en vond die in de nabijheid van de haven der stad. De eertijds zoo welvarende vrouw was nu eene arme weduwe geworden, die, wel door velen beklagd, maar door niemand geholpen werd. Niet een mensch bekommerde zich over haar en haar kind. Bij niemand vond zij hulp of troost. Zij scheen aan zich zelve overgelaten — en diep ongelukkig.

Maar neen, ik vergis mij, de weduwe was wel arm geworden, maar niet ongelukkig. Zij werd wel door elk mensch vergeten, maar was toch niet aan zich zelve overgelaten. Zij was een van

hare winkel meer beklant, gedurig werd de omzet meerder en daardoor de inkomst vergroot. Weldra kon zij niet alleen in hare eigene behoeften en die van haar kind vrij goed voorzien, maar was ook in staat aan armen iets mede te deelen, en deed dit blijmoedig uit dankbaarheid aan Hem, van wien zij alles ontving. Elke dag kon men haar van 's morgens vroeg tot 's avonds laat, in den winkel vinden. Zij deed wat hare hand vond om te doen ter bevordering harer zaken. Alleen des Zondags was hare winkel gesloten, omdat de Heere die tot een rustdag geheiligd heeft. En als zij dan des avonds met enkele vrienden, met wie zij langzamerhand kennis gemaakt had, in hare binnenkamer zat, was zij nooit uitgesproken over de goedheid des Heeren, die zoo trouw voor haar had willen zorgen. Zij was dan gewoon te zeggen: ik ben zoo gelukkig als Abraham en kan met hem zeggen: niemand heeft mij rijk gemaakt dan de Heere alleen."

Zoo leefde de weduwe jaren aan een zonder iets bijzonders te ontmoeten. Haar kind groeide voorspoedig op. Het werd een veel belovende knaap, die zij naast God, de hope haars ouderdoms noemde.

Ongedacht echter kwam zij in groote verzoeking door een onverwacht toeval gelijk men dit noemt. Op zekeren dag had de weduwe drie zeekapiteins voor den toonbank, die voor eene groote som eenige scheepsbenodigdheden van haar kochten. Gij moet weten lieve kinderen, dat zij, omdat zij dicht aan de haven woonde, niet anders te koop had, dan zulke dingen die men op de schepen gebruikt.

De genoemde kapiteins kwamen met elkander, nadat zij de weduwe hadden afbetaald, in een druk gesprek over velerlei dingen, en verlieten al sprekende haren winkel. Het was reeds laat in den avond toen zij haar verlieten, zoodat de weduwe na hun vertrek, deur en vensters sloot en volgens gewoonte zich opmaakte alles in orde te zetten en te reinigen, opdat zij den volgende morgen weer vroegtijdig gereed kon zijn om hare klanten te ontvangen. Terwijl zij bezig is de vloer aan te vegen

die menschen die, wat er ook gebeure, nooit ongelukkig kunnen worden, en die, al ziet niemand naar hen om, nooit zonder veilig opzicht leven. De arme weduwe vreesde den Heere, ook reeds in de dagen van voorspoed en aardch geluk en had nu in haren weduwenstaat eene sterke vertroosting in het woord der Schrift: „Hij is een Vader der weezen en een Richter der weduwen." Haar man die in de vrees des Heeren geleefd had en in blijde hope gestorven was, had haar gedurig op Hem gewezen die gezegd heeft: Ik zal u niet begeven, Ik zal u niet verlaten, en even voor zijn dood, had hij met sterken aandrang mogen pleiten op dit woord: „Laat uwe weezen achter en Ik zal ze in het leven behouden, en laat uwe weduwen op mij vertrouwen." Dat woord der schrift stond de weduwe na den dood van haren man gedurig voor oogen. Op die belofte pleitte zij telkens als zij hare belangen den Heere aanbeval en als zij dan langs de schrift op Jezus mocht zien, die ter rechterhand Gods is en ook voor haar bidt, dan was zij zóó gemoedigd, zóó onbekommerd, als of zij schatten bezat om van te leven en riep dan gedurig bij zich zelve uit: „De Heere is mijn Herder mij zal niets ontbreken."

Haar vertrouwen op God werd dan ook niet beschaamd. De Heere gaf haar op hare bede een middel van bestaan, waardoor zij het dagelijksch brood voor zich zelve en voor haar kind kon verdienen.

Onder gedurig gebed tot Hem, die alle harten in handen heeft, verzocht en verkreeg zij toestemming van den eigenaar harer woning, een winkel op te zetten. Het geld daartoe benodigd, vond zij door den verkoop van eenige kostbare meubels die zij nog had overgehouden, en weldra werd de nieuwe winkel geopend.

Nu vooral waren het voor de weduwe dagen van gedurig gebed. Nooit had zij zoo vurig gebeden: „geef ons heden ons dagelijksch brood"; maar ook nooit met zooveel vertrouwen, haar welvaart alleen van den Heere verwacht. Kennelijk rustte dan ook Gods zegen op die onderneming. Van maand tot maand werd

om die daarna te dweilen, vindt zij iets waarover zij zeer wordt ontsteld. Eene groote portefeuille met eene menigte bankbiljetten, ter waarde van meer dan dertien honderd gulden. Een der mannen die mij het laatste bezochten, sprak zij bij zich zelve, heeft haar verloren, en toen zij de portefeuille van nabij bezag, herinnerde zij zich zeer goed wie de man was, die hem verloren had. Menigeen die zoo iets vond, zou zich dien schat hebben toegeëigend en ook de weduwe gevoelde maar al te zeer, dat zij een diefachtig hart omdroeg. Zij gevoelde trek dien schat als haar eigendom te beschouwen, maar ook tegelijk, hoe zeer dat in strijd is tegen de wet van God die ons beveelt: „Gij zult niet stelen." Nu kwam er strijd tusschen hare begeerlijkheid en de lust om naar Gods wil te leven. Onder dien strijd had zij het waarlijk bang, vooral als de begeerlijkheid de overhand kreeg, tot zij op hare knieën viel en uitriep: „Heere leid ons niet in verzoeking, maar verlos ons van den boozen!" en toen zij dit uitsprak, kreeg de liefde tot God de overhand. Zij bekende en betreunde hare diefachtigheid, kreeg vergiffenis en zonder de minste aarseling was zij volkomen gewillig, de portefeuille met den schat aan den eigenaar weder te geven. Het was evenwel te laat in den avond, reeds bijna middernacht toen zij hare begeerlijkheid overwon — den volgende dag zou zij hare vondst ter hand stellen aan hem die hem verloren had. Met vrede in het hart ging zij ter ruste, met vrede ontwaakte zij en, reeds in de morgenschemering liep de weduwe langs den geheelen haven, om den persoon te zoeken, die den schat verloren had. Maar hoe zij ook zocht, zij kon hem niet vinden. Eindelijk vernam zij dat het schip, waarover de man dien zij zocht bevel voert, nog den vorigen avond in zee gestoken is en zij ging treurig naar huis, vast besloten zijnde, den schat in bewaring te houden tot de kapitein weer zou terug gekeerd zijn.

De godvruchtige weduwe sprak met niemand over hare vondst, bergde de portefeuille zorgvuldig op, en zag van dien tijd gedurig uit, of zij den eigenaar ook kon ontdekken. Maanden ver-

liepen er zonder iets van hem te vernemen, tot zij de hoop hem immer te ontmoeten, geheel had opgegeven. Zij leefde voort gelijk zij gewoon was zonder naar den schat om te zien, besteedde al hare zorgen aan hare zaak en haar kind en zocht daartoe hare sterkte in God, die het vertrouwen der weduwen zijn wil.

Gedurig deed zij meer ervaring op van Gods trouw en goedheid, werd bij den dag meer en meer gezegend en daar door in staat gesteld aan haren zoon eene opvoeding te geven, die hem bekwaam kon maken eenmaal eene eervolle betrekking in de maatschappij te verwerven. Met welgevallen zag zij dikwerf op den vluggen, veelbelovenden knaap, die de vreugde haar levens was en zoo zij hoopte, de steun haar ouderdoms worden zou. Zij wist echter niet de goede vrouw, wat zware beproeving haar wachtte. Andermaal moest zij ondervinden, dat aardisch geluk en aardische voorspoed wisselvallig zijn. Hoe gelukkig, dat zij grooter schat bezat dan de aarde geven kan, een geluk kende dat nimmer wordt verwoest en in al hare wegen een toevlucht vond bij Hem, die nooit verzocht laat worden boven vermogen, maar met de verzoeking ook de uitkomst geeft en daarna alles doet mede-werken ten goede.

Op zekeren morgen dat zij als naar gewoonte, vroegtijdig ontwaakte gevoelde zij zich zoo lusteloos en zoo loom door alle leden, dat zij niet dan met groote moeite haar bed verlaten en den winkel openen kon. Dat gevoel verontrustte haar te meer, wijl zij tot hiertoe eene goede gezondheid genoot, en vreesde, dat zij ziek zwaar ziek worden zou, vooral toen hare ongesteldheid in den loop van den dag gedurig toe nam. Zij had ook meer dan eene rede hierover zich te verontrusten, want zoo zij ziek werd, wie zou in den winkel helpen, en zoo zij stierf, wie zou voor haar eenig kind willen zorgen? Gelukkig dat zij een toevlucht kende en wist aan wien zij haren nood kon klagen. Gedurig bad zij dan ook tot den Heere, vertelde Hem hare bezwaren en smeekte vurig dat Hij haar mocht bewaren voor ziekte en dood. Maar hoe vurig zij ook bad, hare ongesteldheid werd grooter,

te redden. Hij had echter rust noch duur en werd gedurig gekweld bij de gedachte, dat hij de eenigste die hem op aarde lief had zou moeten missen.

De kranke moeder integendeel was stil en onderworpen, en zoo kalm, zoo bedaard, dat de dokter zich over haar verwonderde zoo dikwijls hij haar bezocht. Zij mocht hare zorgen op den Heere wentelen, op Hem vertrouwen en vast gelooven dat Hij het maken zou. Op een avond, toen de ziekte op het hoogste was zoo als later bleek, en zij haar kind luid snikkend voor haar bed zag staan, vatte zij de hand van den schreienden knaap en riep hem blijmoedig toe: Bedaar lieve jongen, uwe moeder zal niet sterven maar leven, en de daden des Heeren verkondigen. Hij heeft mij daarvan langs Zijn Woord vergewist en op zijne beloften kunnen wij veilig staat maken. Dit geloofsvertrouwen der weduwe werd dan ook niet beschaamd. De ziekte nam eene gunstige wending, de koortsen werden minder, de eetlust kwam terug, de krachten namen langzaam toe, en weldra was zij hoewel nog zwak, volkomen hersteld.

Hoe verheugd was de beproefde weduwe toen zij haren winkel weer openen en haren arbeid hervatten kon! Zij kon geen woorden vinden om de goedheid des Heeren naar hartelust uit te drukken. Gedurig riep zij: „Loof den Heere mijne ziel en vergeet geene van zijne weldaden! Die al uwe ongerechtigheden vergeeft, die al uwe krankheden geneest, die uw leven verschoont van het verderf, die u kroont met goedertierenheid en barmhertigheden.” Zij meende al hare beproevingen nu weer te boven te zijn en moest gedurig zeggen: de Heere heeft alles wel gemaakt. In den winkel ging het ook vrij goed, hoewel de klandisie veel geleden had door hare ziekte werd die weldra beter en was spoedig weer op den ouden voet. Maar wat gebeurt er? — Op zekeren dag dat zij na 't middagmaal eenige bezigheden in den winkel verricht, komt iemand binnen, neemt iets uit een groote portefeuille en geeft dat aan de weduwe. Het was een smalle strook papier gedeeltelijk gedrukt, gedeeltelijk beschreven,

met moeite bracht zij den dag door, en was recht verheugd dat zij 's avonds sluiten en te bed gaan kon, in de hoop en met de bede, dat het morgen beter zou zijn. Die hoop werd echter niet verwezenlijkt. Den volgenden morgen was zij niet bekwaam het bed te verlaten en moest hoe zeer ook tegen haren zin blijven liggen.

Hoe verschrikte haar eenig kind toen hij bij zijn ontwaken den toestand zijner moeder vernam! Luid snikkend stond hij aan hare legerstede en sprak op kinderlijken toon: ach lieve moeder als gij sterven gaat, wie zal dan voor mij zorgen? Hoewel die vraag haar 't hart doorsneed, bemoedigde zij hem echter zoo veel in haar vermogen was. Zij wees hem op den Heere, die toen Hij op aarde was, zoo vele kranken genas, en nog daartoe hetzelfde vermogen bezit. Ga intusschen naar den dokter, lieve jongen sprak zij verder, want de Heere werkt door middelen en laat ons dan onzen weg in Zijne handen stellen.

Terwijl de zieke vrouw alleen was, gevoelde zij sterken aan- drang den grooten Medecijnmeester, den Heere Jezus aan te roepen. Zij maakte Hem hare omstandigheden bekend, bad vurig den dokter bekwaamheid te geven de rechte middelen te kiezen, vroeg vertrouwelijk om zijnen zegen en sloot haar gebed met de betuiging: „mijne tijden zijn in Uwe hand!”

Juist toen zij het „amen” uitsprak, trad de dokter binnen. Hij onderzocht haar, schreef een drankje voor, beval dat zij zich vooral rustig houden en met niets bemoeien zou en vertrok.

In de eerste dagen nam de ziekte in hevigheid toe. De dokter, die haar dagelijks twee à drie malen bezocht, gaf tot groote ontsteltenis van den knaap, niet onduidelijk te kennen, dat hij het ergste vreesde.

De arme jongen die nu den ouderdom van bijna vijftien jaren bereikt had, was dag en nacht voor het bed zijner lieve moeder. Hij spande zich boven zijne krachten in om de kranke behulpzaam te zijn en bad in kinderlijke eenvoudigheid uit den nood tot den Heere, die alleen bekwaam was zijne kranke moeder

De weduwe wordt doodsbleeke, hare handen beven en nauwelijks is zij in staat den bringer eenig antwoord te geven.

Zij bedenkt zich een oogenblik verzoekt den man eenige dagen uitstel, waarna hij weer met het papier vertrekt.

Wat de rede harer ontsteltenis was? De arme vrouw werd een wissel aangeboden van driehonderd vijf en zeventig gulden. Dikwerf had dit plaats gehad. Altijd had zij kunnen betalen en nog over gehouden, maar nu stond zij verlegen, zij had geen geld. Hare ziekte had haar bespaarde geld verslonden, in den winkel was het toen slecht gegaan en nu wist de arme vrouw niet hoe te betalen. Zij had een paar dagen uitstel gevraagd, in de hoop dat de Heere redding mocht geven. O hoe worstelend, hoe biddend bracht zij die dagen door. De dag der betaling komt, en zij is niet in staat de schuldvordering te voldoen. De man moet weer onverrichter zake heen gaan. Hij waarschuwt ernstig en zegt: Juffrouw gij moet betalen, anders is uw krediet verloren en het uwe wordt gerechtelijk verkocht. Zij vraagt vergunning bij gedeelten te voldoen, maar te vergeefs. De schuldeischers zijn onverbiddelijk, en weldra krijgt de weduwe het voor haar zoo droevig bericht, dat, zoo zij binnen acht dagen niet betaald, zooveel van haar goed zal worden verkocht, dat de schuldeischers het hunne kunnen ontvangen. Nachten dag brengt de arme weduwe weenende maar ook biddende door. Zij roept tot den Heere dat Hij de harde harten harer schuldeischers vermurwen mocht. Maar alles schijnt vruchteloos. De gestelde dag der betaling breekt aan, zij heeft geen geld en hare bezittingen zullen binnen weinige dagen voor schuld worden verkocht. Nu denkt de weduwe aan de bankbiljetten die zij nog in bewaring heeft. De gedachte welt bij haar op, een gedeelte daarvan te gebruiken ter betaling harer schuld. Een hevige strijd vangt in haar binnenste aan. Soms stond zij op het punt aan de verzoeking toe te geven. Maar neen — nog klinkt het woord in haar binnenste: „Gij zult niet stelen!” De liefde tot Gods wet krijgt weer de overhand, bij vernieuwing doet zij de keuze reeds zoo

dikwerf herhaald: „ik zal onderhouden de rechten Uwer gerechtigheid,” en zij overwint de verzoeking door Gods kracht. Toen zij uit dien strijd van hare knieën is opgestaan roept zij haren jongen toe: laat ons in de handen des Heeren vallen! De Heere is onze Rechter, de Heere is onze Wetgever, de Heere is onze Koning, Hij zal ons behouden. In dat vertrouwen, „Hij zal ons behouden,” verbeidt zij den droevigen dag waarop de verkoop plaats hebben zal, die weldra aanbreekt. Eene menigte menschen verzamelen zich voor het huis en in den winkel en de verkoop begint. Voor spotprijs zijn reeds eenige voorwerpen in handen der koopers overgegaan toen een vreemd heer den winkel binnen treedt. Hij vraagt naar de oorzaak van 't geen er plaats vindt, ontvangt inlichting en vraagt de weduwe te spreken. Toen hij het woonvertrek binnentreedt en zich met de weduwe alleen bevindt, herkent zij in hem den man die den schat heeft verloren, ontsluit eene kast, haalt de portefuille te voorschijn en overhandigt haar aan den vreemdeling met de woorden: Zie daar mijnheer, uw eigendom terug, dat gij voor jaren hier hebt achter gelaten. De zeeman staat verwondert over de eerlijkheid en trouw der arme weduwe en dat in zulke omstandigheden. Eerst wil hij haar een gedeelte ten geschenke overgeven, maar neen, hij bedenkt zich, en keert, na de weduwe gegroet en haar voor hare eerlijkheid bedankt te hebben, naar den winkel terug.

Juist wordt er een stuk zeildoek te koop aangeboden, en, wie beschrijft de verbazing der aanwezigen, de vreemde heer biedt — zes honderd gulden — niemand spreekt de hamer valt — de vreemde heer is koper geworden. Hij opent zijne portefuille, legt zes bankbiljetten ieder van honderd gulden op tafel, verwijderd zich pijnlijk en laat het zeildoek achter.

Nu kon de schuld met alle gemaakte onkosten ruimschoots worden betaald; er was zelfs nog overschot. De verkoop mocht geen verderen voortgang hebben en de weduwe werd onverwacht op eene wonderdadige wijze uit hare verlegenheid gered. Van toen af werd zij voor groote moeielijkheden bewaard en kon door

den zegen des Heeren als vroeger in al hare behoeften voorzien. Met ophef maakte zij gedurig melding van dat wondere Gods bestuur en zijne Vaderlijke voorzorg aan haar betoond en als iemand in moeielijke wegen kwam, was zij gewoon te zeggen:

Stel op den Heer in alles uw betrouwen.

Betracht uw plicht, bewoon het aardrijk; leer

Uw welvaar op Gods trouw volstandig bouwen,

Verlustig u met blijdschap in den Heer.

Zoo zal Hij u in gunst en liefde aanschouwen,

U geven wat uw hart van Hem begeert.

